

Розділ 1

НАПАД

– Трафіку?

– Так, мій володарю.

– Комп'ютер мого друга Сержа Першого під надійним контролем?

– Як ви й наказали, пане Великий Процесоре. Після того інциденту я вважав за доцільне взагалі відімкнути його від Інтернету.

– Що ж... Не буду сперечатися, можливо, так справді надійніше.

Великий Процесор, Хазяїн та Володар Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів та Числень продовжив роботу за своїм комп'ютером, уважно вдивляючись в екран.

А за дві години до того сталося ось що. До комп'ютера Сергійка, вхід до якого відчиняв та зачиняв агент на ім'я Трафік, а від проникнення вірусів охороняв бригадир Нортон із цілою командою, прийшов поштар. Справжнісінький поштар із товстелезною сумкою, з котрої стирчали згорнуті в рурки журнали й газети, а відділення для листів мало не лопалося від грубезної паки конвертів.

* * *

Петрик став Петьком. Імена хлопчиків завжди дорослішають разом із ними. Хіба що для мам імена не змінюються. А для друзів він був спочатку Петриком, потім став Петьком, далі буде, мабуть, Петром, а потім... Зараз це не так важливо, як згодом називатимуть Петька. Швидше за все, Петром Максимовичем, бо його батька звать саме Максимом, а матір – Валею. Насправді в Петька було ще одне ім'я, яке знали тільки його друзі, втаємничені в секрет Заекрання. Там, по тій бік екрана, Петька звали Рикпет. Бував він там не сам, а разом із друзями, які теж мали не зовсім звичайні імена. Наталку, дівчинку, з якою Петько потоваришував у той час, звали Шанатою. Був ще Дмитрик – Кадим, Славко – Васла, Ігор – Оріг. Усі ці імена придумали не самі хлоп-

ці, а одна вельми недобра особа на ім'я Гірея. Як і всі недобрі особи, вона скінчила вкрай погано: була розкладена на цифру Великим Процесором, Хазяїном та Володарем Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів та Числень. Ще раз побувати в Заекранні пощастило тільки Славкові, коли влітку цього року чорний вірус на ім'я Макровір украв доньку Великого Процесора Інформу. Інших хлопців, утаємничених у секрет Заекрання, тоді в місті не було. На перший поклик Великого Процесора, Славко сміливо кинувся на допомогу Чипсету, Дронику та Сергійкові. Після нечуваних пригод Інформу, самого Великого Процесора та ще багато кого з полону визволили, а Макровіра розклала на цифру з магнітного випромінювача відчайдушна дівчинка на ім'я Кнопікс, шибайголова та верховода, яка мешкала в Столиці Заекрання на вулиці Операційних Систем.

Петько мало пальці з досади не покусав, коли довідався, в яких пригодах брав участь Славко, поки сам він бив байдики в бабусі, нудьгуючи біля старого зарослого ставка. Ні, карасів ловити було теж по приколу, тим більше що траплялися доволі гарні, завбільшки як чимала долонька, а одного разу Петько спіймав та витяг на берег здорового коропа. По тому, як рибину з натугою було запхано в нерет, Петько ще кілька хвилин сидів на березі, бо ноги тремтіли від хвилювання. Такої великої рибини він ще ніколи не ловив. Коли бабуся зважила трофей, короп потяг аж на півкіло. Після того випадку, аж до свого повернення додому, Петько ловив саме на тому місці, де йому так поталанило. Карасі ловилися, але короп більше клювати не хотів. Але чи можна було порівнювати коропа, хай і такого великого, з тими пригодами, що їх довелося пережити Славкові? Коли того останнього серпневого дня він раптом приїхав до Петька й почав розповідати про Інформу, Великого Процесора, Чипсета, Дроника та інших, Петько слухав із роззявленим ротом.

— Ну, — підганяв він Славка, — а Макровір що? А Великий Процесор що? А хто такий цей Сергійко? Що він за один?

Щоб слухати Славка, треба мати янгольське терпіння. Його бекання та мекання могло вивести з рівноваги кого завгодно, але Петько знав, що Славко поволі розмовляє, але іноді дуже швидко думає.

— Це... ну... хакер той... Костя, він двадцять п'ять мільйонів тих... доларів вимагати почав. А Дроник у формат чистої цифри та й у циклопа! І Костьку під стелю! А Великий Процесор за Інформу й віддав. Ну... як його... долари, тільки дж-и-и-ик! Долари того... заекранські. А доньку ми й так того... звільнили. Ось...

— А що таке «формат чистої цифри»? А хто такий Дроник? Який циклоп?

Петько випитував подробиці, скільки міг, а за півгодини до них приєдналась і Наталя, яка заскочила до Петька по короткій телефонній розмові, щоб побачитися після тривалої, майже дво-місячної, розлуки. Потім закип'ятели чайника та посідали пити гарячий чай із медом, що його прислав дід Юра зі своєї пасіки. Славко, сьорбаючи з кухля та заїжджаючи в літрову банку з медом великою столовою ложкою, почав більше відмовчуватися, відповідаючи на запитання Петька й Наталки невиразним угуканням, пожадливим плямканням і захопленим муканням.

— Славку! — не витримала Наталка. — Потім меду наїсися! Розповідай ще про Інформу!

— Еге ж, — між ложками меду відбрикувався Славко, — а згодом можуть і того... й не дати, — та запивав величезну ложку меду маленьким ковточком чаю, кидаючи погляд у кухню, чи багато ще там лишилося тепленького, бо просити налити ще чаю вважав нечемністю.

— Славку, не будь ненажерою! — врешті-решт не витримав Петько та рішуче забрав банку. — Ще отримаєш тільки після того, як усе розповіси по порядку.

— Ну ось, — пробурчав Славко, звертаючись до Наталки, — я ж це... Що потім не дадуть... А ти, словом, ну... не вірила.

— Ти будеш розповідати чи ні? — не на жарт розлютився Петько.

— Ну...

Пролунав дзвінок — то прийшов Дмитро, який теж звідкілясь приїхав учора ввечері. Він теж не втерпів і примчав побачити друзів, а в першу чергу Петька. А коли натрапив на всю компанію — страшенно зрадів! Коли вже нарешті допили чай, всі перейшли до Петькової кімнати, де продовжили оповіді про те, хто та як провів літні канікули. Певна річ, увімкнули комп'ютера.

* * *

Сергійко з величезним задоволенням лежав на ліжку в своїй кімнаті, у власному помешканні. Хто не знає, як класно простягтися на найкращому, звичному ліжку після того, як тижнів зо три не був удома? Сьогодні вранці вони з батьком та мамою приїхали з Криму, де відпочивали в санаторії. Сергійко скучив і за своєю кімнатою, і за своїм ліжком, а головне — він скучив за комп'ютером. Поки вони були в санаторії, без комп'ютера та Інтернету він почувався незатишно, ніби виявився відірваним від друзів і взагалі від усього світу. Поряд із санаторієм було інтернет-кафе, але батько з самого початку сказав, що нема чого займатися дурнею, ніяких інтернетів ці три тижні не буде, нехай, мовляв, очі відпочинуть від монітора. Сергійкові стало нудно вже за три дні: сніданок,

море, обід, море, вечерея, море, й насамкінець — комарі. І так щодня. Море — це добре, але, коли завжди саме тільки море — це дуже швидко набридає, а комарі щовечора тільки підсилюють бажання хутчіш повернутися додому. На Сергійкове скиглення щодо Інтернету батько твердо відповідав:

— Оздоровлюйся! Інтернетів тобі й удома вистачить, а моря вдома немає.

Дуже швидко Сергій зрозумів, що найгірше в житті — це оздоровлюватися під наглядом батьків.

Тому, коли вже нарешті приїхали додому, він не зважаючи ні на маму, ані на тата, одним стрибком заскочив у свою кімнату, зачинив двері та попервах увімкнув комп'ютера, а вже потім кинувся на своє ліжко, яке чи то радісно, чи злякано скрикнуло голосами звичних і лагідних пружин.

— Удома! Нарешті вдома! Клас!

Він віддав данину ввічливості своєму ліжкові, а тоді всівся за столом та запустив «Трафік-агента». На жаль, той показав, що зараз комп'ютер не може підімкнутися до Інтернету. Мабуть десь на лінії було щось негаразд.

* * *

— Ну? — Нортон запитливо глянув на поштаря.

— Що — ну? Не бачиш, листа юзеру приніс, — поштар випнув наперед сумку.

— Я всіх тутешніх поштарів знаю, але тебе не зустрів жодного разу, — Нортон уважно поглянув на сумку.

— Я новенький, щойно на пошту прийшов.

Нортон підозріло окинув поглядом спортивну статуру поштаря.

— Ану дай глянути в сумку, — вимогливо сказав він.

Поштар із задоволенням скинув важку сумку на землю, всім своїм виглядом демонструючи доброзичливість та гарний настрій.

— На, дивися, поки очі не повилазять! — засміявся він.

Нортон кивнув рядовому охоронцеві, щоб той оглянув сумку. Охоронець повиймав пачки газет та журналів — у цьому відділенні сумки нічого зайвого не було. Із другого відділення дістали грубу пачку листів, яка наче теж ніякої небезпеки не складала, та Нортон був досвідченим охоронцем, до того ж, зовсім недавно скінчив спеціальні курси підвищення версій.

— Ну-бо дай глянути листа.

Поштар попорпався в сумці, знайшов у пачці потрібного листа та простяг Нортону. Той уважно помацав конверта, навіть обню-

хав його, не вдовольнився зовнішнім оглядом і передав рядовому охоронцеві:

— Піди переглянь на установці.

Отут усе й сталося. Поштар, у якого руки, після того, як він поклав сумку на землю, звільнилися, з диким криком «Кі-ій-я-а!» зробив відволікаючий рух рукою та брикнув охоронця в щелепу. Охоронець устиг відскочити, а поштар утратив рівновагу й гепнувся спиною на свою ж таки поштову сумку.

— А-а-а! Ось ви як! — заволав поштар, ніби м'ячик відскочив від сумки та звівся на ноги. — Ото вже я вас! — і після цього раптом розвернувся та кинувся навітьоки. За ним ніхто не погнався, навпаки — увага всіх присутніх зосередилася на листі, який упав на землю. З усіма можливими пересторогами його оглянули на спеціальному устаткуванні. Виявилось, що не даремно. Там було щось стороннє, ніяк не схоже на аркуш паперу. Довго розмірковували, як розпечатати листа та переглянути вміст конверта, але так нічого й не зметикували. Тоді конверта поклали біля стіни, а згори скинули на нього важку каменюку. Щось добряче вибухнуло, каменюку розколело навпіл. Важко було навіть уявити, скільки файлів було б знищено тим вибухом у Сергійковому комп'ютері, якби він вирішив розпечатати його, як будь-якого іншого листа. Надзвичайний випадок сприйняли як рядовий вірусний напад, тому ні Трафік, ані Нортон і його команда нікуди нічого не повідомляли. За півгодини до брами пришкандибала старенька чистенька бабуся, яка спиралася на сучкувату ковінку, збиту з одного кінця, та з торбинкою на плечі. Трафік посміхнувся про себе — так бабуся нагадала йому стареньку фею з дитячих казок.

— Доброго дня, бабуню! Куди простуємо? — ввічливо поцікавився агент Трафік.

— До онучка, шинку, до онучка, — прошепелявила бабуня, виймаючи з бездонної кишені, мабуть, насіння та безтурботно закидаючи його до рота. Трафік уже зовсім вирішив відчинити їй двері, коли бабуню несподівано погукав пильний Нортон.

— Бабусю, а що в торбинці?

— Гоштинці, шинку, — з готовністю озвалася бабуня.

Коли потім, по всьому, що сталося, в Нортон запитали, чому він вирішив перевірити бабусину торбинку, він тільки знизав плечима:

— Та шепелявила вже якомсь занадто. Таке враження, що зубів не мала взагалі, а насіння лузала, мов комбайном!

Бабуня, ніби спринтер, рвонула до дверей, котрі вели просто до жорсткого диска Сергійкова комп'ютера, але команда Нортон і тут виявилася на висоті — вчасно виставила вперед списи. Ніяке

карате супротив списів не допомогло, й бабуня прудко побігла геть. Один із охоронців Нортонів командою метнув їй навздогін списа, який, мов довгий дрюк, упав прямісінько перед нею. Бабця перечепилася об нього, впала, торбинка злетіла з плеча й із неї висипалася ціла купа брудних різнокольорових хробаків. Усі ахнули! Що може бути гірше за хробака в комп'ютері? А тут відразу ціла купа, та ще й таких різних!

Після цього випадку Трафік вирішив неодмінно доповісти про все Великому Процесорові. Той уважно вислухав, випитав усі подробиці та розпорядився посилити охорону Сергійкового комп'ютера. Він не без підстав вирішив, що такі часті вірусні напади – це вже не випадковість.

– Поштар – це чистісінький Лупер, його почерк. А бабуся, поза всякими сумнівами, – Мелісса. Для повного комплекту бракує тільки Ламера чи Кабіра.

Сказав, та наче накликав. За годину по тому, як Трафік доповів Великому Процесорові про напади вірусів, здала з'явилася незвичайна процесія. До брами наближався караван верблюдів, навантажених усіляким крамом. Попереду йшов караванник із пихато піднятою головою, вів на мотузці першого верблюда. За ним слухняно йшли інші, прив'язані один до одного короткими мотузками. Поводир виблискував білосніжним убранням. Він мав гарну статуру, підборіддя йому прикрашала охайно підстрижена борідка.

– Наше вам салям, шановні, – ввічливо поздоровався мандрівник із Трафіком і Нортонем: безпомилково вгадавши у них головних, а решту команди вдостоївши лише ввічливого кивка.

– Добридень, шановний! – привітався Нортон та подав руку. Караванник охоче простяг свою, але тут-таки був скручений спеціальним прийомом, який Нортон вивчив на курсах підвищення версій. На очах у охоронців караванник зник, перетворився на ледь помітну блакитну хмаринку. Все сталося так швидко, що запитання Трафіка про причину такого дивного поведіння з гостем прозвучало лише тоді, коли караванника й слід прохолов. За ним поволі розтанули й верблюди.

– Та ти очі продери! – відповів Нортон. – Верблюди ж зелені!

– А які мають бути? – здивувався Трафік.

– Ну, ти повний відстій! – у свою чергу подивувався з такого невігластва Нортон. – Скрізь і завжди верблюди були сині! Си-ні! Зрозуміло?

– Он як... – з повагою протягнув Трафік, вражений глибиною знань Нортонів в царині біології.

Вони відразу доповіли про новий вірусний напад Великому Процесорові.

ЗМІСТ

Розділ 1. Напад	3
Розділ 2. Брат Макровіра	9
Розділ 3. Черговий хід	13
Розділ 4. Лист від Сержа Першого	20
Розділ 5. Зустрічі	26
Розділ 6. Веселий барон Асіст	31
Розділ 7. Смерть Архівата	36
Розділ 8. Не все, що близько, можна взяти	41
Розділ 9. Гугол	46
Розділ 10. Візит до Чипа Озу	53
Розділ 11. Шашлик зі свинського звіра	59
Розділ 12. Барон починає розповідати	64
Розділ 13. Слідами вояків Макропойнта	69
Розділ 14. Назад у фізичний світ	74
Розділ 15. День народження веселого барона	80
Розділ 16. Експедиція	85
Розділ 17. У Делеті	90
Розділ 18. Незвичайне місто	96
Розділ 19. На Фабриці	100
Розділ 20. Мерехтливе пиво	105

Розділ 21. Отямилися	109
Розділ 22. Де шукати Міста Програм?	114
Розділ 23. У директорському кабінеті	119
Розділ 24. «Волю глюкожеребцеві!»	124
Розділ 25. Нові друзі	129
Розділ 26. Що відповідає за життя після смерті?	134
Розділ 27. За що можна отримати паском?	139
Розділ 28. Безславний кінець	143
Розділ 29. Перше вересня	147